

Arrest

nr. 72 883 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Tsjetsjeense origine te zijn. Op 17 augustus 2011 heeft u samen met uw 3 zonen, K. (...), A. (...) en M. M. (...), uw land van herkomst verlaten per trein. Op 18 augustus 2011 heeft u in Polen een asielaanvraag ingediend waarna u diezelfde dag naar België vertrok per taxi. Op 20 augustus 2011 kwam u in België aan en op 22 augustus 2011 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, T. M. (...) (O.V. 6.792.270), werden aangehaald. Uw echtgenoot had reeds in maart 2011 omwille van zijn problemen de Russische Federatie verlaten en heeft op 31 maart 2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Uw man vroeg asiel in België omwille van problemen die hij had

gekregen met zijn werkgever, de politiedienst Neftepolk, nadat hij kritiek had geuit op de inzet van deze dienst bij krijgshandelingen tegen rebellen. Op 26 maart 2011 werd uw man daarom op agressieve wijze bij u thuis opgepakt, mishandeld en weer vrijgelaten na de belofte om zijn werk bij Neftepolk te hervatten. Uw man vluchtte echter naar België. Op 16 juni 2011 werd aangaande de door uw man verklaarde asielmotieven besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 september 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw echtgenoot heeft nagelaten om vervolgens een cassatieberoep in te leiden. Omwille van de problemen van uw echtgenoot, leefden u en uw 3 zonen sinds 27 maart 2011 afwisselend ondergedoken bij uw zus in Naur en bij uw moeder in Urus-Martan. U vreest dat uw zoon A. (...) meegenomen zal worden omdat men uw man niet kan vinden. Na uw vertrek uit uw woning zijn er nog 2 à 3 keer personen bij u thuis langsgekomen om te vragen waar uw echtgenoot was. Ook werd aan de tante van uw man, L. (...), gevraagd waar uw man was.

De concrete aanleiding van uw vertrek was de bijna-arrestatie van uw zoon, A. M. (...), op 7 augustus nadat hij de politie brutaal van antwoord diende bij een paspoortcontrole in Naur. Vervolgens werd A. (...) er geslagen door de politie waarna ze hem wilden arresteren. Dit gebeurde niet omdat uw zus 1000 of 1500 roebel aan de politieagenten betaalde.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van het attest van immatriculatie van uw echtgenoot, de geboorteakte van K. (...), de geboorteakte van M. (...), uw huwelijksakte, uw Russisch intern paspoort, het Russisch intern paspoort van uw zoon A. (...), de geboorteakte van A. (...), kopieën van 3 getuigenverklaringen van burens met een kopie van hun intern paspoort dd. 08.10.2011, 4 treintickets van Grozny naar Moskou dd. 15.08.2011 en 8 treintickets van Brest naar Terespol dd. 18.08.2011.

B. Motivering

U verklaart dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw echtgenoot, T. M. (...) (O.V. 6.792.270), verklaard heeft in het kader van zijn asielaanvraag (CGVS, p. 11). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid, kan ten aanzien van u, op basis van deze loutere referentie, evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In bovenstaande inschatting is daarenboven ermee rekening gehouden dat u zelf evenmin elementen aanbrengt die vermogen de geloofwaardigheid van de door uw man verklaarde asielproblemen te herstellen. Integendeel, in uw verklaringen is er een bijkomend element van ongeloofwaardigheid omtrent het asielmotief dat u met uw echtgenoot deelt, aangetroffen. Meer bepaald hebben u en uw man een tegenstrijdige verklaring afgelegd met betrekking tot de inval in jullie huis op 26 maart 2011. Zo verklaart u dat u niets tegen uw man gezegd heeft op het moment dat u de militairen zag en vooraleer ze uw huis bestormden (CGVS, p. 9 & 10). De militairen waren namelijk zo snel in uw huis dat u geen tijd had om iets tegen uw man te zeggen (CGVS, p. 10). Echter, uw echtgenoot stelde dat u hem vertelde dat er mensen op de binnenplaats waren, dat u dacht dat ze misschien collega's van hem waren en dat u uw man vertelde naar hen toe te gaan (CGVS echtgenoot, T. M. (...) (O.V. 6.792.270), 16.05.2011, p. 13). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw man verklaarde dat u wel iets gezegd zou hebben, stelt u dat het een stressvolle situatie was en dat u zich niet herinnert of u iets naar uw man heeft geroepen (CGVS, p. 13). Deze verklaring vermag echter niet te verklaren waarom u eerst expliciet stelt dat u op dat moment niets tegen uw man gezegd heeft.

Wat de bijna-arrestatie van uw zoon A. (...) bij een paspoortcontrole betreft, dient opgemerkt te worden dat het slechts een eenmalig voorval is en dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u gelijkaardige problemen vreest indien u nu zou terugkeren naar uw land. Meer bepaald stelt u expliciet dat uw vrees voor de veiligheid van uw zoon A. (...) uitgaat van de problemen die uw man zou hebben gekend (CGVS, p. 9 & 11). Bij gebrek aan geloofwaardigheid van deze problemen die uw man zou hebben gekend, kan evenmin besloten worden tot het bestaan van een aannemelijke en gegronde vrees in hoofde van uw zoon omwille van deze verklaarde problemen van uw man.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, de kopie van het attest van immatriculatie van uw echtgenoot, de geboorteakte van K. (...), de geboorteakte van M. (...), uw huwelijksakte, uw Russisch intern paspoort, het Russisch intern paspoort van uw zoon A. (...) en de geboorteakte van A. (...) tonen uw identiteit en de identiteit van uw gezin aan. Ook tonen ze jullie familiale band met

elkaar aan. Doch, ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de kopieën van 3 getuigenverklaringen van burens met een kopie van hun intern paspoort dd. 08.10.2011 betreft, dient opgemerkt te worden dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheden in de asielaanvraag van uw man als in uw asielaanvraag geenszins kunnen weerleggen. Daarenboven betreft het hier persoonlijke verklaringen van particuliere personen, die aldus objectieve bewijskracht missen. De 4 treintickets van Grozny naar Moskou dd. 15.08.2011 en de 8 treintickets van Brest naar Terespol dd. 18.08.2011 tonen uw reisroute van Tsjetsjenië naar Polen aan. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht door te stellen dat verwerende partij ten onrechte opmerkt dat de echtgenoot van verzoekende partij heeft nagelaten beroep in te stellen tegen het arrest van de Raad van 16 september 2011 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Dit beroep werd ingeleid op 14 oktober 2011, aldus verzoekende partij. Verder herhaalt verzoekende partij het voorval betreffende de bijna-arrestatie van haar zoon A. en benadrukt zij in het kader van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat er in Tsjetsjenië nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de weergave in het feitenrelaas dat er geen beroep werd aangetekend tegen het arrest van de Raad van 16 september 2011 waarbij de echtgenoot van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, doch niet hernomen in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing, duidelijk een materiële vergissing betreft. Verwerende partij motiveert onderhavige bestreden beslissing in hoofdzaak op het ongeloofwaardig bevinden van de asielmotieven van de echtgenoot van verzoekende partij, problemen waarop ook zij in hoofdorde haar asielrelaas steunt. Daar het op het ogenblik van het nemen van onderhavige bestreden beslissing nog hangende beroep bij de Raad van State tegen het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij niet opschortend is, is er geen reden waarom verwerende partij zich niet mag steunen op de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van voormelde echtgenoot en waarom het beëindigen van de annulatieprocedure voor de Raad van State met betrekking tot dit arrest zou moeten worden afgewacht. Daarenboven wijst de Raad erop dat de Raad van State bij beschikking nr. 7617 van 16 november 2011 het beroep tegen het arrest van 16 september 2011 niet toelaatbaar verklaart waardoor het ongeloofwaardig bevinden van het door de echtgenoot van verzoekende partij voorgehouden asielrelaas niet langer ter discussie staat.

Waar verzoekende partij op uiterst summiere wijze de bijna-arrestatie van haar zoon herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het door verwerende partij vastgestelde bijkomende element van ongeloofwaardigheid betreffende de inval in de gezinswoning op 26 maart 2011 ongemoeid laat waardoor deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4. Het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.5. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich desbetreffend te stellen dat er in Tsjetsjenië nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld, doch brengt geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere vermelding dat er *“nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld”* niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 15, deel 3) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Met de loutere bewering dat er nog steeds geweld voorkomt in Tsjetsjenië wat een risico kan impliceren, ontkracht verzoekende partij niet de vaststelling dat door de gewijzigde frequentie van de nog aanwezige gevechtshandelingen in Tsjetsjenië en vooral door het gericht karakter ervan niet langer voor gewone burgers sprake kan zijn van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. De Raad oordeelt dat dienvolgens in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT